

*
Megjelen minden kedden.

Előfizetési ár:

Egész évre 4 frt 50 kr.
Fél évre 2 frt 30 kr.
Negyed évre 1 frt 20 kr.
Egyes szám 10 kr.

*

HONTI LAPOK

Felelős szerkesztője: HALÁSZ FERENC.

*
Szerkesztőség és
kiadóhivatal
I P O L Y S Á G.

Hivatalos és magánhirdetések mérsékelt árszabás szerint.

*

— Ipolyság, 1896. február 25. —

A kiállítás jelentősége.

Irta: Gelléri Mór.

Az 1896-ik esztendőben ünnepli Magyarország ezeréves fennállásának nagy nemzeti ünnepét.

Ezer esztendő történetének háttérkövén, ünneplő hangulatban tekint majd végig a nemzet bánatos szenvedéseinek és örömteljes dicsőségeinek változatos sorozatán.

A dicső múlt történetének minden egyes kiemelkedő mozzanata hirdeti, hogy életünk a nemzeti dicsőségnek volt szentelve, törekvéseink pedig a műveltség ösvényét egyengették bent a hazában és a Kelet felé, messze a haza határain túl. Évszázadokon át küzdöttünk a lét harcát, védelmezve e szentelt földet s ezzel a Nyugat népeit a támadások ellen. Az egyik kézzel harcoltunk, a másikkal dolgoztunk. Harcoltunk, hogy a támadásokat elhárítsuk, dolgoztunk, hogy a haladás terén a nyugati nemzeteket megközelítsük.

Ezerévi munka és küzdelem után eljutottunk az ezredik év ünnepének messzeható eseményeig, a mikor büszke öntudattal

mondhatjuk, hogy immár mind a két kezünk munkája a békés fejlődés áldott művének van szentelve s hogy évszázadok mulasztásait kettőzött erővel igyekeztünk pótolni, midőn visszaszerezte a nemzet szabadságát és kivivta egyenjogúságát a többi művelt államokkal.

Dolgoztunk a nemzet érzetének hatalmas fejlődésén s jövődől hatalmának megalapításán az ipar, a gazdaság, a művészet, a tudományok lendületének arányos biztosítása által. Az ezredéves ünnepen nem a többi nemzetekkel való hiu versengésről kell beszámolnunk, hanem arról, hogy az adott viszonyok és a folytonos küzdelmek között becsületesen teljesítettük hazafias kötelességünket s ha a siker nem állott is mindig arányban az akarattal: a mit ma felmutatni tudunk, talán elég biztosíték arra, hogy a mulasztásokat pótolni s a modern nemzetlét alapján tovább építeni hazánk már elég érett és elég erős.

Ezt a bizonyosságot szolgáltatni leginkább hivatott a nemzeti kiállítás, mely az ezredéves ünnepnek talpzata és kerete lesz.

A nemzeti kiállítás beszámoló lesz első sorban a magyar hazának és másod sorban a külföldnek arról, a mit elértünk, amit tudunk, a mink van, a mink lesz. Tárháza a multnak, tükre a jelennek s mutatója a jövőnek. És mert sem magunkat, sem másokat ámitani nem akarjuk, tökéletesnek kell lenni a kiállításnak a legkisebb részletig, nem takarogtatva azt, a mi nincs és nem szépitve azt a mi van. — Részt kell venni e kiállításon a nemzetlét minden tényezőjének, a kinek tehetsége, termelése, munkája és sok esetben csak létezése is számot tesz. A földművelés, a gazdaság, az ipar, a művészet és kulturális haladás minden más ágának sokféle képviselőit, összhangzó arányban, de lehetőleg teljes egészükben kell feltüntetnünk, hogy nemcsak képet adjunk arról, amit felmutatni tudunk hanem hogy megismervén magunkat, felismervén hűzagainkat: levonhassuk a tanúságokat a másik ezerév elején kulturális haladásunk rendszeresítése és tökéletesítése érdekében.

A népek történetében alig volt

Ph, közel már . . .

Ah, közel már a nagy, a drága perc,
Hogy szívemnek végre megnyílni mersz.

S te is, mint én, tovább már nem bírod,
Mert szétdobná szíved a nagy titok.

És magadat az enyémnek mondván,
Édes sikoltással dőlsz karomba.

S keresve vonagló nedves ajkad,
Én boldog-feledten csüngök rajtad.

S míg magamhoz vonlak egyre jobban,
Szívünk egy gyönyörben egybedobban.

S egybeolvaszt üdvözítőn velem,
A diadalmas, boldog szerelem.

Én legszebbik, legédesebb álmom,
Fehér arcu, édes ideálmom.

KOBOLD.

Vezeklés.

Ismét leleselkedik, bizalmatlankodik, ön ismét féltékenykedik s bevallom, nem ok nélkül!

Ne ráncolja össze homlokát, ne vessen reám oly zord pillantást! Hogy hol töltöm el a délutánokat, ön azt kérdi? Ám tudjon meg mindent! Igenis, én önt meg-

csalom, én szerelmes vagyok s minden nap délután légyottom van!

Ne szakítson félbe! Vezekelni fogok, hiven, nyiltan! Kezdjük elől! Szép leány voltam, körülrajongtak, imádtak, ünnepeltek. Egy fiatal ügyvéd komolyan udvarolt, halálosan belém szeretett, nőül akart venni. Jóravaló, rokonszenves ember volt, ön is ismerte, ön tudja: Aba Kálmánnak hívták.

Ön összerendezte? Folytassuk tovább. Tiszteltem őt. Talán jobban rokonszenveztem vele, mint a többi léha udvarlóval, de nem tudom, szerettem-e őt, ez-e a szerelem? Az én kisleányos szívem hajlott feléje, de a mikor önhöz adtak nőül szüleim, a lemondás nem volt nehéz! Nem tagadom, sokat gondoltam reá. De hogyis ne! Ha egy leány oly nagyon szeretve tudja magát, ha látja a férfi szemében azt a véghetetlen rajongást, lehet-e ezt oly könnyen feledni s ha látja az asszonyt a férfias lemondást, a mely megöli a férfiu lelkét s mégsem koldul, még sem tesz szemrehányást, lehet-e ezt a férfit nem tisztelni?

Ne szóljon! Jól tudom, mit akar mondani! Az ön házassága is csak stikli volt, legénykedés, virtuskodás, semmi egyéb! Legény volt a gáton! — Ön gazdag ember, ez minden! Mikor hallotta, hogy a fiatal ügyvéd nőül akar engem

venni, engem, a kinek ön is udvarolgot, gondolt egyet: „jó stikli lesz elesenem az orra elől.“ Így lettem a felesége. Mert önnek legénykedés volt az eleme. Kijátszani, felültetni, megbosszantani az embereket, ez volt életcélja, mert hiszen pajkosságból nem fért a bőrébe. S valamint az utolsó vásáron elvásárolta a báró elől a pejparipát, melyre neki oly kedve volt, azonképen vásott a foga valamelyes esinyre én velem: hát nőül vett!

Semmi tiltakozás! Ez így volt! Én tudtam; asszonyi kötelességem lemondani, elfelejteni az ügyvédet, ez lett sorsom! S mit tett ön, a férj? Egy kis változáson esett csak át: megnősült! Folytatja életmódját máskülönben. Délben kel föl, reggelizik, klubba megy s éjjel után jön haza. A menyegző délben lévén, háborgatta önt rendes életmódjában, hanem másnapra ismét belejött a rendes legénykori kerékvágásba.

S lássa, ha egy asszony, a ki szépnek tudja magát, a ki boldogságról álmodozott, ha így mellőzve, elhanyagolva érzi magát, akkor nagyon is fogékony a régi emlék iránt. Naphosszat gondolkodtam. Tehetek-e róla, ha ez álmodozásom közepett sokat gondoltam a gyöngéd, a szerető, az érző ügyvédre, ha arról ábrándoztam, hogy mily boldog lehet az asszony egy ilyen férfi oldalán. Kérem, semmi fel-

még alkalom, mely kinálkozóbb lett volna minden ízében *nemzeti* nagyszabású kiállítás rendezésére, mint a mostani, mely elütőleg az ujkori kiállítások szokott képétől, mindenekelőtt ünnepi aktus és csak azután tartja szem előtt az elmaradhatatlan gyakorlati célokat.

Nem helyezi ugyan háttérbe a kiállítók előnyeit, sőt a multak tapasztalatainak okulva, ezek gondos kiaknázására kiváló súlyt fektet, de a nemzeti ünnep kidomborodó jellegénél fogva, ugyszólván kötelezővé teszi az általános részvételt a kiállítók s a közérdeklődést a nagyközönség részéről.

Tegye meg tehát mindenki kötelességét. A nemzet örömnépében való részvétel nemes vágya által felidézett hazafias érzés parancsolja minden hivatott tényezőnek a jelentkezést, a részvételt.

ARANY PORZÓ.

Koldusszegény az a szerelem, a mit meg lehet mérni. *Shakespeare.*

*

A férfiak, ha együtt vannak, hallgatják egymást; az asszonyok és leányok nézegetik egymást.

*

A nő valódi jellemét nem fogod megismerni addig, a mig szeret.

*

Szerencsével birni a nőknél az semmi, egy nő birtokában boldognak érezni magát, — az minden. *Bern.*

A h é t r ő l.

— **Vértess József**, városunk szülötte, a székesfehérvári keresk. akadémián a vegytan és technologia rendes tanára,

indulás. Sirni tudnék ez eljátszott leányálmok fölött, az eljátszott asszonyboldogság mián. De ha ez lett végzetem. Asszony lettem. Én tudtam, mivel tartozom magamnak, ha tisztességes asszony akarok maradni. Ön nem tudta, mivel tartozik nekem, én tehát nem önnek, hanem magamnak tartoztam a tisztességgel.

S tudja mit tettem? Kezdtém érezni, hogy lelkemet egy idegen lény kezdi eltölteni. Veszedelmes gondolatok kergetőztek agyamban, néha kimondhatatlan vágy bizsergette végig idegeimet s én kezdtem félni az ügyvédtől, hogy hatalmába ejt.

Ne féljen! Mióta öné vagyok, nem látuk egymást. Ő megígérte, hogy kerülni fog, megtartotta ígését: Kolozsvárra költözött. De az elérhetetlenség ingerelt, az unalom csábított és én közel voltam hozzá, hogy mikor éjjel hazajön, lábaim elé vetem magam s kérni fogom: „fórjem vagy, ments meg a kárhózzattól, édesgess magadhoz, mert különben nem állok jót magamért!” Csakhogy akkor éjjel éppen borszagosan tért haza s én undorral fordultam el öntől, álmodtattam. Mi tagadás, egész éjjel vele álmodtam.

Ne akarjon most jelenetet előidézni. Ekkor elhatároztam, hogy élni fogok, szórakozni és élvezni, hogy annak a férfinak az emlékeit száműzzem magamtól.

mint az Egyetértésben olvassuk, igen érdekes előadást tartott szombaton, laboratóriuma nagy termében, az új világító gázzal: az acetylenről. Ez volt hazánkban az első kísérlet e téren s a sikerült demonstrációt a nagy hallgatóság csodálva nézte. Ott volt a gázgyári igazgató, a hitelbank igazgatója, a kétfestőgyár igazgatója, sok városi képviselő stb. Vértess tanár maga állította elő a közönség előtt az acetylent és azután az óriási termet — este volt — egy lánggal oly nappalira világította meg, hogy fényképeszeti felvételeket lehetett eszközölni. A közönség zajosan megtapsolta a mutatványt, amely az első kísérlet volt acetylenvilágítással hazánkban. A következő nyilvános előadáson a Röntgen-féle sugarakat s fotografiákat mutatja be. A „Honti Hirlap” egykori szerkesztője ime milyen kémikus lett? Mindenesetre érdekes jelenség, hogy oly meleg, poétikus lélek, mint Vértess, az ismert író, kinek különösen regényirodalmunkban már szép neve van, ily szívet, lelket kiszikkasztó tanszakot választott magának. — Megjegyezzük, hogy az Egyetértés „tudományos apróságok” c. tárcáit, melyek a fővárosban is ismeretesekek, Vértess tanár írja, ki legutóbb szintén lapunk szellemi támogatói közé lépett.

— **Szomoru rovat.** *Kosztelitzky Józsa*, leányiskolánk egyik tanítónője, vasárnapon hosszas szenvedés után meghalt. Minden halál tragikus, de az ő halálát különösen tragikussá teszi fiatal volta, és az, hogy családfenntartó szerepet töltött be. Halála alkalmából a tantestület és a gyászoló hozzátartozók bocsátottak ki gyászjelentést. Temetése ma ment végbe s utolsó útjára nagy részvevő embertömeg kísérte.

— **Kinevezés.** Az igazságügyminiszter Rónai Károly szegedi törvényszéki

telekkönyvi betétszerkesztő szakdjnoko az ipolysági törvényszékhez irnokká nevezte ki.

— **Rendkívüli közgyűlést** hívott össze Horváth Béla főispán március 1-én d. e. 10 órára

— **Piknik.** Bőjti egyhanguságunkba egy szép dátum piroslik bele. Március 7-én piknik lesz a megyeház nagytermében, s remélhetőleg szokott táncoló közönségünk ott lesz. Meghívót a rendezőség nem bocsát ki, hanem a résztvevő családok sziveskedjenek magukat a háziasszonyok valamelyikének előjegyeztetni. A piknik sikereért következő szeretetreméltó háziasszonyok kezeskednek: Antal Jánosné, Berkó Istvánné, Kaucsár Mártonné, Márton Ferencné drné, Ságbi Benőné.

— **Állat egy anyában.** Nagy-Maroson e hó 15-én néhány gyermek a Dunapart jegén két élettelen ujszülött leánygyermek hullát talált, az előljáróság által megindított nyomozás csakhamar kiderítette a szívtelen anyát Bojtos Katalin cseléd képében, ki Sirak községből ide jött szolgálatba. A vallatás folyamán a nő nyíltan kijelentette, hogy a gyermekeket mert eltartani nem bírta, a születés után egy órával később megfojtotta s egy zsák rongyba bekötve a Duna jegére dobta. Hogy mily kegyetlenséggel bánt el a nő ujszülött gyermekeivel kitűnt a törvényszéki orvosi boncolásnál, mely *Schultz* dr. kir. alügyész és *Megvessy* v. mikolai vizsgáló bíró jelenlétében történt. Mindkét gyermek teljesen kifejlődött s életképes volt, a gége valamint az állkapocs csontok az erős szorítás következtében teljesen összezúzva találtattak, az egyik gyermeknek azonfelül még a szája is teljesen fel volt szakítva, erre az asszony azt mondta, hogy háromszor is összeszorította a gyermek torkát erősen s mikor még sem akart elhallgatni, két hüvelykujjával a száját felszakította, ekkor a gyerek elnémult. Az anyát, ki időköz-

S ugy lett. Sétálgattam, jártam koresolyáznai; jártam színházba, hangversenyre, lóversenyre, mert félttem, rettegtem az egyedüllétől. S ne higye, hogy önért tettem, ön megérdemelte volna, hogy százszor is megcsaljam; az erény önmagáért maradt erény.

De az ember nem kerülheti ki végzetét. Ez a teke oly kicsiny, hogy rajta két embernek találkozni kell.

A nemzeti színházban a *Vasvárost* adták. A mint az első fölvonás közepette páholyomba lépek, megreszketek, lélekzetem elállt; éreztem, hogy elsápadok s inogva ereszkedtem le a székbe: Aba Kálmán ült a szomszéd páholyban. Vízet hozattam társalkodónóm által, hanem csak a második fölvonás végéig bírtam ki, azután eltávoztam. Szédület fogott el, nehéz zsibbadás ülte meg tagjaimat, alig tudtam magamhoz térni. Kálmán, igen, beszélt is hozzám. Nem tudom, mit. Mint valami lágy dallam, úgy zsongott össze fülemben minden. Csak arra figyeltem, mikor beszél szerelemről, boldogságról... akkor nyomban ott hagytam volna; de nem volt erre szükség; kábultan imbolyogtam haza. Hogy odaborultam volna vállaira kipiheenni a felindulást! de ön persze nem volt otthon.

Leborultam az ágyra — az önére s keservesen zokogtam. Nagyon boldog-

tan voltam. Láz fogott el, forró láz; agyamat beteges forróság lepte el s idegességemben, e deliriumszerű állapotban félttem, hogy nekimegyek a rémes éjszákának, a vadon sötétségnek és felkeressem őt. E látomány közepete rogytam össze. Elaléltam. Ön haza jött s én e lázban elbeszéltem önnek: „Beszéltem Kálmánnal a színházban!” Ön az asztalra ütött, valamit káromkodott s elment otthonról.

Semmi közbeszólás! Csak harmadnapra tért vissza, magából kikelve, összekuszált hajjal, rendetlen ruhával. Halvány volt, reszkető hangon mondá:

— Véget kellett vetnem e bizonytalanságnak. Megöltem őt.

— Kit? — kérdeztem sikoltva.

— Hogy reszket érte. Őt az ügyvédet.

Én beteg lettem s hosszú lázban uj képeket festett ki a képzelet. Egy férfiú, a ki meghal egy nőért, a kit szeretett, kiről le kellett mondania. Mert hisz önnek ismét csak egy stiklije volt, legénykedés, semmi más. Kilövi a földobott krajcárt, a nyugodt emberfejen biztos volt. Provokáltatta őt s lelőtte. Egy stikli egy esiny, mint akár a báró pejaripája, vagy a házassága.

S én a balga, még a hallottat sem mertem imádni. Remélni kezdtem. Így gondolkodtam: férjem féltékeny, tehát

ben megszökött, a csendőrség már szülőfalujában Sirakon találta, onnan a csendőrség a törvényszéki börtönbe kísérte be.

— **Bö áldás.** Bergmann István nagy-marosi jómódu polgár neje a napokban három egészséges gyermeknek adott életet. A két fiút s egy leányt ma jelentették be az állami anyakönyvi hivatalnál s a boldog apa kívánságára a gyermekek Ferenc-, József- és Erzsébet utóneveket kapták. Nevezetes, hogy 4 év alatt a megelőző három esetben Bergmann Istvánné mindig ikreket szült s ezek mind életben vannak, így hát a boldog családot a gondviselés négy év alatt kilenc gyermekkel áldotta meg.

— **Uj földesur.** Megyénknek ismét új földbirtokosa van. Ugyanis a kies fekvésű, és vadban bővelkedő Palást községben lévő Reutz-féle birtokot — vadászati célokból — idősebb águ XXII. Henrik reuszi független hatalmu herceg, Planen grófja és ura Greisz-Crannischfeld, Schleiz és Lobenstein stb. ura vette meg.

— **Farsang a bőjtben.** A hontme gyei izr. ifjuság f. é. március hó 1-én Szobon, a vasuti vendéglő disztermében jótékonycélu táncmulatságot rendez. — Belépti díj: személyenként 1 forint, családjegy 2 forint. — A táncmulatság kezdete 8 órakor. — Felülfizetéseket köszönettel fogad és hirlapilag nyugtáz a rendezőség.

— **Rudnay főkapitány Ipolyságon.** Rudnay Béla rendőrfőkapitány csütörtökön este Ipolyságra érkezett a végből, hogy egyrészt az Ipolyság-Szakállostól Korponáig, esetleg Selmechányáig vezetendő vasut ügyében magát informáltassa, másrészt pedig, hogy a főispáni iratokat hivatali utódjának, Horváth Bélának átadja. Csütörtökön este tiszteletére szűkebb körű társas vacsorát rendeztek, a melyen Czibulya László főjegyző, Ivánka Zsigmond,

szeret, szebb jövőt reméltem, de csalódtam. Önnél a féltékenység is csak stikli volt s ekkor azt hittem, hogy isten s ember előtt szabad a szívem.

Őn mondta: hogy az én nevemmel ajkán halt meg a szerencsétlen — nos, az én szívemben van eltemetve.

Legyen nyugodt, értsük meg egymást.

Most azután nem féltem tőle többet, nem száműztem őt. Egészen az övé lettem. Bezárkóztam szobámba s ő eljött hozzám sirjából, tudta, hogy szeretem már lelkem egész foróságával s ő jámborul eljött; oly jó volt, enyelgett, vigasztalt a nemes, a lovagias férfiu. S én visszaadtam a vizitet. Meglátogattam őt mindennap a temetőben, ráborultam frissen hantolt sirjára s oly jól esett sirnom, hisz minden könnyesepp lehatolt egészen hozzá. S e köny úgy enyhítette fájdalmaimat s ő úgy megértett engemet.

Igy lett ő az én szeretőm, így lettem beléje szerelmes, így szeretem őt örültem s így járok el minden délután légyottra egy sirhantra s így esalom meg őnt egy halottal.

Ime, meggyóntam, cselekedjék velem, a mit akar, hanem az a szellem, melyet őn idézett föl, éjente kísért s odatolakodik őn és én közém — örökkön örökre . . .

Vértess József.

Schiller Antal, Bakó István, Tóth Lajos, Totovits Kálmán, dr. Kovács Sebestyén Endre, Képes Andor dr., László Sándor, Marek Károly, Hegedüs Károly, Somogyi Béla, Szlávay Pál, Sántha Béla stb. vettek részt. Rudnay szombaton délelőtt utazott vissza Budapestre.

Korcsolyaünnep.

Az 1895/96. tél emlékezetes lesz az ipolysági korcsolya-egylet történetében.

Isten is, ember is hozzájárultak, hogy ez a sokat vedlett, s már-már végelgyengülésben csaknem kiszorított kis egyesület mégis magához térjen, s immár biztos révbe juthasson. Isten adott hozzá erre a télre egy olyan szép és nagy jégtükröt, a melyhez képest a budapesti városligeti pálya csak kis Miska, s az ember . . . a jó emberek háromszor táncoltak érte az idén, hogy ily módon egy kis pénzmaghoz jusson az egylet. Elmondható tehát, hogy a korcsolya-egylet is verejtékkel kereste a kenyerét.

Hogy ki volt a doktora, hogy ki az a mozgató erő, a ki a jégen is, a parketten is megtáncoltatta az ipolysági közönséget? Ki kérdezne ma Ipolyságon ilyesmit? Ki ne tudná, hogy Bakó István kir főmérnök vitte ki az Ipoly folyót a rétre, Nagy Sándor ur hathatós melegítő tüze mellett megmutatva az Uristennek az utat, a melyen haladnia kell; ő az a ki a matematikából kiböngészte, hogy a jégpálya és a pénz fordított arányban állanak egymással, t. i. ha az egyik nő, kisebbedik a másik, s ezen az alapon kezdette meg a tőkegyűjtést az egylet számára. (Állítólag az ipolysági takarékpénztár néki egy olyan külön betétkönyvecskét készítettett, a melyben a „kivétel“ rovata hiányzik) s végül az ő lelkes, buzgó működésének köszönhető az a fényes erkölcsi és anyagi eredmény, a mi az idei korcsolya-ünnepekét kísérte. Az ő érdeme a szombaton megtartott korcsolyaünnep is, a mely minden tekintetben kitűnően ütött ki. A szétbocsájtott meghívókat a történelmi igazság kedvéért idenyomatjuk:

„Uj!! Nagyszerű. Uj!! Az ipolysági korcsolyázók egyesülete szombaton, február hó 22-én a jégpályán, bőjt *korcsolya-ünnepet* rendez. Meghívatik ezennel mindenki a ki ezt elolvassa, boldog és boldogtalan, éplábu és nem éplábu. Szabad álarcan vagy jelmezben is megjelenni. A pályán egy pompás, jól fűtött s kellőleg szellőztetett helyiség lesz a t. közönség részére felállítva, a melyben tea, cognac, bor, egyéb erősítő italok és ételek majdnem ingyen árusíttatnak. Ki egyszerre legalább hat theát rendel, az jelentékeny árendedményben részesül. Pompás tűzijáték! Kivilágítás fáklyafénnyel! Gondoskodva lesz, hogy a kemény jég dacára mindenki puhára essék! Az ünnepély fénypontja egy korcsolyaverseny, a melyen mindenki részt vehet, a ki a csekély belépő díjat megfizette. A verseny kezdetét valóságos és füstnélküli ágyulóvések jelzik. Pályadíjak: 1. Egy ipolysági ház. mely rögtön elviendő. 2. Egy valódi upesti ezüst óralánc. 3. Egy hamisítatlan Werndl puskának egy még egészen ki nem lőtt tölténye, a melyek a győztesnek minden vonakodás ellenére is ki fognak adatni. Az ipolysági nemzeti

zenekar, Mr. Imre vezetése alatt, teljes számban meg fog jelenni, (Franci a négyest húzza,) s ezen alkalommal be fogja mutatni, ujonnan szerzett alkalmi perselyét, melynek a feneké vak, s így elmarad a tányérozás. Belépő díj *kétszer* 25 krajcár. 10 éven alóli gyermekek telét fizetik. Születési bizonyítvány csak a fiuknál fog bekérteni. Felülfizetések el nem fogadtnak kivéve, ha a nemesszivü adakozó erővel akarja. Kezdeté este 8 órakor! Kedvezőtlen idő esetén az ünnep elhalasztatik, a belépő díjak azonban ezen esetre is megfizethetők, s a jövő télíg érvényben maradnak. — A nagy közönség figyelmeztetik, hogy a hidon nagy a cug azért is oda nem jó lesz állani. A rendezőség: *Halifax et Co.*”

De a történelmi igazság megkívánja azt is, hogy mindenekelőtt idenyomassuk annak a magyar asszonynak a nevét, a ki ennek a nagyotmondó ünnepélynek háta mögött állva, a legnagyobb csendben egymaga is többet tett mint a rendezőség összesen. S ágh Benőné ő nagysága nélkül megfagyhatott volna a közönség, mert ő — tulajdon kis kezével szűrte a theát, öntötte a cognacot, s adta a pogácsát — tartotta melegen a fázó elemeket. Mellette Kaucsárné asszisztált, illőmódon adta a cukrokat a theákba, hogy az ne csak meleg, de édes is legyen.

A fáklyákkal, Auer-lámpásokkal, és bengali tüzzel megvilágított s szinpom-pában ragyogó jégtükrön ott láttuk siklani: Heffter Rikárdné, Marek Károlyné, Kinszky Miksáné, Lipesey Sománé, Dr. Salkóvszky Ferenéné urnóket, míg a leányok közül megjelentek Beöröndy Irma, Czibulya Mariska, Draskóczy Mariska, Dombó Rózsika, Herczegh Mariska, Keller Ilka, Kolos Irma, Nagy Aranka, Schönaigner Irma (Nógrád-Berczell) Zubovich Bianka, Zuna Melanie k. a.

A nézőközönség körében ott voltak: Alkér Antalné (Kemence) Bakó Istvánné, Berkó Istvánné, Bolner Pálné, Draskóczy Jonóné, Dombó Károlyné Herczeg Vincéné, Králik Adolfné, Márton Ferenéné, Palkovics Károlyné (Kemence) Schönaignerné (Nógrád-Berczell) Sággy Fülöpné, Winter Sándorné, Zubovich Románné urnóket.

(Mint rendesen, úgy valószínű azonban hogy ezen névsorból is kimaradt egy néhány név, a melyet a jövő számban pótolni fog kelleni.)

Meg kell említenünk, hogy a négyes oly pompásan sikerült, mint az a báli teremben is ritkaság számba megy; a szép számban egybegyült néző közönség haragudott ugyan, a miért a korcsolyaverseny elmaradt, de Szokoly, az athleta mellett nem akadt reá vállalkozó.

A közönség jóval 10 óra után oszlott széjjel.

M. I.

— **Köszönet.** A mult szombaton megtartott korcsolyaünnep rendezősége mulasztathatlan kötelességet teljesít, midőn ezennel nyilvánosan köszönetét fejezi ki Sággy Benőné, és Kaucsár Mártonné urnóknak azon rendkívül terhes és kedves közreműködésükért, a melylyel az ünnep sikerét erkölcsileg biztosították; Sággy

Fülöp urnak, ki a szellős bódéhoz szükséges anyagot a rendezőségnek díjtalan allította rendelkezésére; továbbá Bedross Péter, Fábrián Gyula, Eichenwald Lajos, Totovits Kálmán, Hopflinger József, és Herz Adolf uraknak, kik az egyleten kívül állva, — részint anyagilag, részint erkölcsileg a rendezőséget hathatósan támogatták. Az anyagi eredményről a jövő héten számolunk be.

I R O D A L O M.

— **Blaháné élete és művészete.** Ezen a címen egy rendkívül érdekes munka kerül sajtó alá abból az alkalomból, hogy a nemzet csalogánya, a magyar népszínmű királynője: Blaha Lujza asszony bucsut vesz a színpadtól. A mű fényes kiállításban, számos illusztrációval jelenik meg, s tartalmazni fogja a magyar színművészet e ragyogó csillagának egész pályafutását: gyermekéveit, ifjúságát, színpadi diadalait, epizódjait és hirneves emberekkel folytatott levelezéseit, melyek nagy részének kultur-

történeti becsé van. *Egy nagy meglepetés* is lesz a könyvben, mely Blaháné fényes tehetségét egy új, — eddig még soha nem ismert oldalról mutatja be. A munkát a művész hítelei adatai nyomán Kéry Gyula írja meg, a ki hálás köszönettel veszi, ha mindazok, a kiknek a művész életére vonatkozó adataik vannak, neki megküldik és ezáltal segítségére lesznek az adatok összegyűjtésében. A küldemények legkésőbb március elejéig Kéry Gyula címére (Budapest Kristóf-tér 3) küldendők. A mű március hónap vége felé kerül ki sajtó alól; addig is előjegyzéseket elfogad a „Művészeti Lapok“ kiadóhivatala. (Budapest Kristóf-tér)

— **A fény árnyai.** Ez a cím illeti meg a *Benedek Elek Nemzeti Iskola*-jának újabb vállalkozását. Ez a derék tanügyi lap most nem elégszik meg azzal, ha a beteg magyar kulturát szóval és szabad hanggal védi, képekkel is illusztrálni óhajtja a szomoruan leirt igazságot. Azaz: az ezredév szegényére bemutatja Magyarország düledező, romladozó

iskolaépületeit, életveszélyes tanítói lakásait. Az eszme nem új, csak a kivitele szokatlan. De hát úgy látszik a munka megosztás elvén nyugszik. A *Néptanítók Lapja* ugyanis bemutatja a monumentás nagy alkotásokat s el is zengi hozzájuk a himnusz mindazokról, akik ezek felépülésén közre munkáltak s a nagy közönség, amíg elragadtatással szemléli e szép épületeket, talán merőben megfeledkeznek egy-egy düledező viskóról, melyet iskolának gunyolnak a jámbor lelkek, de a szegény szülők nem tudják, mikor vesznek a korhadt gerendák alatt elgyermekeskedő a tanító családja sem sejt, mikor üti agyon ez a kenyérkereső édes apát. A *Nemzeti Iskola* tehát ezeket mutatja be olvasóinak s ezek a rozoga pajták tűnnek fel majd a fényes paloták mellett, mint a nagy fénynek sötét árnyai. Hát csak rajta. A tanítók, iskola székek jól teszik, ha minél több anyagot szolgáltatnak írásban és képben ehhez a vállalathoz. Keresni sem kell, válogatni sem kell nagyon. Akad dolga — fájdalom — az esetnek is elég a magyar kultúra mezején.

H I R D E T É S E K:

Ház eladás.

Ipolyságon a város leg-
élénkebb pontján fekvő
HUMMER-féle ház sza-
bad kézből eladó. Az ér-
deklődők sziveskedjenek
e tárgyban L a m y Géza
urhoz fordulni.

Hirdetmény.

Alulírott, mint Feldmann Károly csódtömeggondnok, ezenel közhírré teszi, hogy a megnevezett csőd választmányának határozata folytán megbízott, miszerint a Feldmann Károly csódhöz tartozó fa-anyagot magán uton a leltárban kitüntetett becsértékben készpénz fizetés mellett eladhatja, — minél fogva felhívatnak a venni szándékozók, hogy — miután az eladás csakis délutáni órákban lesz eszköz-
lendő, — nála, kivéve vasárnapot, mindennap délután jelentkezhetnek; megjegyeztetik, hogy a magán utoni eladások csakis folyó évi április hó 10-ikéig eszközöltetni fognak.

Kelt Ipolyságon, 1896. évi február 19-én.

Folkusházy Sándor,
tömeggondnok.

42. és 425. tk. sz.

Árverési hirdetményi kivonat.

A vámos-mikolai kir. járásbíró-
ság mint telekkönyvi hatóság

közhírré teszi, hogy ifj. Zoller Lőrinc és István végrehajthatónak Bergmann Jánosné Zoller Anna végrehajtást szenvedő elleni 11 frt 15 kr. tőkekövetelés és járulékai iránti végrehajtási ügyében az ipolysági kir. törvényszék (a vámos-mikolai kir. jbiróság) területén lévő N.-Maroson fekvő a nagymarosi 118. sz. tjkönyvben 1905. hr. számú ingatlanra 38 frt, — 1908. hr. ingatlanra 13 frt 2318. hr. ingatlanra 62 frt, 2813. hr. ingatlanra 50 frt, 2502. hr. ingatlanra 58 frt. — a nagymarosi 238. sz. tlkjkvben + 1054. hr. ingatlanra 22 frt, + 1834. hr. ingatlanra 49 frt, + 1112 hr. ingatlanra 64 frt, és a nagymarosi 238. sz. tlkjkben + 1945. hr. ingatlanból Zoller Annát illető részére az árverést 210 frtban ezenel megállapított kikiáltási árban elrendelte és hogy a fennebb megjelölt ingatlanok az 1896. évi márczius hó 17-ik napján délelőtti 9 órakor Nagy-Maroson a község házában megtartandó nyilvános árverésen a megállapított kikiáltási áron alól is eladatni fog.

Arverezni szándékozók tartoznak az ingatlan becsárának 10%-át vagyis készpénzben vagy az 1881. LX. t. cz. 42. §-ban jelzett árfolyammal számított és az 1881. évi november hó 1-én 3333. sz. a. kelt igazságügyministeri rendelet 8. §-ában kijelölt óvadékképes értékpapirban a kiküldött kezéhez letenni, avagy az 1881. LX. t. cz. 170. §-a értelmében a bánatpénznek a bíróságnál előleges elhelyezéséről kiállított szabályszerű elismervényt átszolgáltatni.

Kir. járásbíróság mint tkvi hatóság V.-Mikolán 1895. december hó 18-án.

Forster,
kir. járásbíró.

424. 895. tk. sz.

Árverési hirdetményi kivonat.

A vámos-mikolai kir. járásbíró-
ság mint telekkönyvi hatóság közhírré teszi, hogy özv. Gáll Jánosné sz. Szobi Mária n.-marosi lakos végrehajthatónak Gelányi Dániel n.-marosi lakos végrehajtást szenvedő elleni 800 frt tőke követelés és járulékai iránti végrehajtási ügyében az ipolysági kir. törvényszék (a v.-mikolai kir. jbiróság) területén lévő Nagy-Maros község határában fekvő a nagy-marosi 1138. sz. tjkvben 1. s. 3134. hr. szám alatt foglalt ingatlanok végrehajtást szenvedő Gelányi Dániel tulajdonául bejegyzett 1/2-öd részre ház és tartozékaira az árverést 400 frtban ezenel megállapított kikiáltási árban elrendelte és hogy a fennebb megjelölt ingatlan az 1896. évi márczius hó 16-ik napján délelőtti 10 órakor Nagy-Maroson a község házában megtartandó nyilvános árverésen a megállapított kikiáltási áron alól is eladatni fog.

Arverezni szándékozók tartoznak az ingatlan becsárának 10%-át vagy is 40 frtot készpénzben vagy az 1881. LX. t. cz. 42. §-ában jelzett árfolyammal számított és az 1881. évi november hó 1-én 3333. sz. a. kelt igazságügyministeri rendelet 8. §-ában kijelölt óvadékképes értékpapirban a kiküldött kezéhez letenni, avagy az 1881. LX. t. cz. 170. §-a értelmében a bánatpénznek a bíróságnál előleges elhelyezéséről kiállított szabályszerű elismervényt átszolgáltatni.

Kir. járásbíróság mint tkvi hatóság V.-Mikolán 1895. év december hó 5-én.

Forster,
kir. járásbíró.